DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 7 juni 2007 *

I mål C-156/04,

angående en talan om fördragsbrott enligt artikel 226 EG, som väckts den 26 mars 2004,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av M. Patakia och D. Triantafyllou, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

mot

Republiken Grekland, företrädd av P. Mylonopoulos och I. Pouli, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: grekiska.

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna E. Juhász (referent), J.N. Cunha Rodrigues, M. Ilešič och E. Levits,

generaladvokat: L.A. Geelhoed,
justitiesekreterare: förste handläggaren L. Hewlett,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 22 juni 2006,

och efter att den 14 september 2006 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Europeiska gemenskapernas kommission har yrkat att domstolen skall fastställa att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt artikel 90 EG och rådets direktiv 83/182/EEG av den 28 mars 1983 om skattebefrielser inom gemenskapen för vissa transportmedel som tillfälligt införs

från en annan medlemsstat (EGT L 105, s. 59; svensk specialutgåva, område 9, volym 1, s. 112) (nedan kallat direktivet), särskilt artikel 1 i direktivet, genom att

— med avseende på fordon som är registrerade i andra medlemsstater och som används tillfälligt inom statens territorium tillämpa de tullbestämmelser som gäller vid tillfällig införsel av fordon från tredje land, i stället för bestämmelserna i direktivet,

— med avseende på överträdelser som rör deklaration av fordon som tillfälligt har införts till statens territorium tillämpa en sanktionsordning som, i förening med den praxis som innebär att förvaltningsmyndigheterna systematiskt fastställer att den enskilde som har infört fordonet har sitt normala hemvist i Grekland, är uppenbart oproportionerlig,

— systematiskt uppbära de avgifter som föreskrivs vid slutgiltig införsel av fordon, för det fall ett andra fordon som har införts tillfälligt blir föremål för stöld från en och samma enskild.

Tillämpliga bestämmelser

De gemenskapsrättsliga bestämmelserna

2 Enligt första och andra skälen* i direktivet syftar detta till att undanröja de hinder för den fria rörligheten av personer och för upprättandet av en inre marknad som följer av de beskattningsregler som tillämpas vid tillfällig införsel av vissa transportmedel. [*I den svenska specialutgåvan har första och andra skälen skrivits ihop till ett enda skäl. Övers. anm.]

3 I tredje* skälet i direktivet anges att "[d]et måste vara möjligt i vissa fall att säkert fastställa huruvida en person faktiskt har hemvist i en given medlemsstat". [*Andra skälet i den svenska specialutgåvan. Övers. anm.]

4 I artikel 1.1 i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna, på de villkor som fastställs i direktivet, skall undanta tillfällig införsel från en annan medlemsstat av motordrivna fordon från bland annat omsättningsskatt, punktskatter och övriga konsumtionsskatter. I artikel 1.3 i direktivet undantas kommersiella fordon från befrielsen.

5 Vad beträffar privata fordon gäller befrielsen, enligt artikel 3 i direktivet, vid tillfällig införsel för privat bruk under en sammanhängande eller inte sammanhängande tid av högst sex månader under en tolvmånadersperiod. Vad beträffar samma fordon gäller befrielsen, enligt artikel 4 i direktivet, vid tillfällig införsel för affärsmässigt bruk under en sammanhängande eller inte sammanhängande tid av sex eller sju månader per tolvmånadersperiod.

6 Såväl enligt artikel 3 som enligt artikel 4 i direktivet krävs för skattebefrielse att den enskilda person som inför fordonet har "sin normala hemvist i en annan medlemsstat än den dit den tillfälliga införseln sker", men vissa ytterligare villkor skall vara uppfyllda av den enskilde som inför fordonet för affärsmässigt bruk.

7 Vad gäller begreppet "normal hemvist" preciseras följande i artikel 7 i direktivet, med rubriken "Allmänna regler för att bestämma hemvist":

"1. I detta direktiv avses med *normal hemvist* den plats där en person stadigvarande vistas, dvs. åtminstone 185 dygn per kalenderår, på grund av personlig och

yrkesmässig anknytning eller, då en person saknar yrkesmässig anknytning, på grund av personlig anknytning som visar på nära samband mellan personen och platsen.

Normal hemvist för en person med yrkesmässig anknytning till en annan plats än den till vilken han har personlig anknytning och som en följd därav bor omväxlande på olika platser, belägna i två eller fler medlemsstater, skall betraktas som den plats till vilken han har personlig anknytning, om personen i fråga regelbundet återkommer dit. Sistnämnda villkor behöver inte vara uppfyllt om personen i fråga bor i en medlemsstat för att genomföra en uppgift av bestämd varaktighet. Vistelse för studier vid ett universitet eller en skola skall inte anses innebära byte av hemvist.

2. Enskilda personer skall visa sin hemvist t.ex. genom identitetskort eller annan giltig handling.

3. De behöriga myndigheterna i en medlemsstat dit införsel sker får kräva ytterligare utredning eller bevis om de tvivlar på sanningshalten i en uppgift om *normal hemvist* som givits i enlighet med punkt 2 eller för vissa specifika kontroller."

8 I artikel 9.1 i direktivet föreskrivs att medlemsstaterna bland annat, på begäran av importören, kan tillåta tillfällig införsel under längre tid än vad som avses i artiklarna 3 och 4 i direktivet.

9 Artikel 9.2 i direktivet har följande lydelse:

"Medlemsstaterna får under inga omständigheter under åberopande av detta direktiv tillämpa skattebefrielser inom gemenskapen som är mindre gynnsamma än de som de skulle bevilja med avseende på transportmedel som har sitt ursprung i ett tredje land."

10 Slutligen föreskrivs följande i artikel 10.2 i direktivet:

"Om den praktiska tillämpningen av detta direktiv ger upphov till svårigheter, skall de behöriga myndigheterna i medlemsstaterna i fråga fatta de beslut som krävs genom ömsesidig överenskommelse, särskilt i belysning av konventionerna och gemenskapsdirektiven om ömsesidigt bistånd."

Den nationella lagstiftningen

11 Enligt artikel 1 i finansministerns förordning D 247/13 av den 1 mars 1988, i dess lydelse enligt lag 2187/94 (nedan kallad förordningen av den 1 mars 1988), genom vilken direktivet införlivades med nationell rätt, är det tillåtet att fritt från tull och andra avgifter tillfälligt införa transportmedel för privat bruk. Kommersiella fordon omfattas inte av dessa regler.

12 I artikel 3 i förordningen av den 1 mars 1988 definieras begreppet "normalt hemvist" för den enskilde som inför fordonet i väsentligt motsvarande ordalag som i artikel 7.1 i direktivet.

13 Av artikel 4 i förordningen, som handlar om tillfällig införsel för privat bruk av transportmedel som inte är kommersiella fordon, följer att sådana transportmedel får befinna sig i Grekland under en sammanhängande eller inte sammanhängande tid av sex månader under en tolvmånadersperiod. Denna tid kan enligt samma artikel förlängas med nio månader, utom om den enskilde som inför fordonet utövar affärsmässig verksamhet i Grekland, i vilket fall tiden får förlängas med högst tre månader.

14 I fråga om tillfällig införsel av privatfordon för affärsmässigt bruk anges i artikel 5 i förordningen av den 1 mars 1988 att sådana fordon i princip får befinna sig i Grekland under en sammanhängande eller inte sammanhängande tid av sex månader. Av samma artikel framgår att skattebefrielse inte kan komma i fråga om fordonet används för persontransport eller för godstransport i industriellt eller kommersiellt syfte, mot eller utan ersättning.

15 Enligt såväl artikel 4 som artikel 5 i nämnda förordning är skattebefrielsen villkorad av att sökanden har sitt normala hemvist utanför Grekland.

16 I artikel 15 tredje och fjärde styckena i förordningen av den 1 mars 1988 återges, i identiska eller i väsentligen identiska ordalag, vad som i artikel 7.2 och 7.3 i direktivet föreskrivs beträffande bevisningen om normalt hemvist.

17 I artikel 133.2 i lag 1165/1918 med bestämmelser om tull (FEK A' 73), i den lydelse som var tillämplig under det administrativa förfarandet i förevarande mål, föreskrivs följande:

"Gemenskapsfordon får befinna sig tillfälligt i Grekland utan att registreringsavgift eller mervärdesskatt behöver betalas. För beviljande av denna tillfälliga befrielse ...,

tillämpas i tillämpliga delar de krav och villkor som föreskrivs i de tullbestämmelser som gäller vid tillfällig införsel av fordon från tredje land, under förutsättning att fordonen åter förs ut."

18 Av artikel 18 i lag 2682/1999, i den lydelse som var tillämplig under det administrativa förfarandet i förevarande mål, med rubriken "Överträdelser och sanktioner", framgår följande:

"A. Gemenskapsfordon

1. Personer med hemvist i Grekland som innehar eller använder gemenskapsfordon utan att ha uppfyllt de krav som anges i artiklarna 10 och 11 i denna lag, skall anses ha gjort sig skyldiga till smuggling, och bestämmelserna i tullagen om smuggling är tillämpliga (lag 1165/1918, ...). I dessa fall väcks inte åtal om de berörda personerna betalar den förhöjda avgift, fastställd till det lägsta beloppet, som föreskrivs i de aktuella bestämmelserna, och om de avstår från att utnyttja de rättsmedel som kan göras gällande mot den rättsakt genom vilken avgiften påförs. I de fall som avses i denna punkt åläggs inte sådana sanktionsavgifter som föreskrivs i punkt A.4 i denna artikel.

...

4. De överträdelser som beskrivits ovan skall betraktas som ringa tullförseelser och skall, beroende på de närmare omständigheterna i det enskilda fallet, medföra sanktionsavgifter enligt följande:

...

d) För det fall fordonet förs ut ... för sent skall det erläggas en sanktionsavgift för varje dags försening, vilken skall fastställas enligt följande: Privata fordon och fordon av typen Jeep: — upp till 1 600 cc, 29 euro: — från 1 601 cc, 59 euro. Lastbilar oberoende av cylindervolym, 29 euro. Motorcyklar oberoende av cylindervolym, 14 euro.

...

f) När det fordon som är i trafik i Grekland ... framförs av en annan person som inte beviljats därtill hänförlig skattebefrielse, skall en sanktionsavgift på 733 euro påföras, om den person som beviljats skattebefrielsen befann sig i landet när överträdelsen begicks. Om en annan person som inte beviljats skattebefrielsen använder ovannämnda fordon medför detta att bestämmelserna i artikel 14.2 i denna lag inte skall tillämpas, om den person som beviljats skattebefrielsen inte befann sig i landet när överträdelsen begicks och om bestämmelserna i punkt A.1 i denna artikel är tillämpliga på den person som inte beviljats skattebefrielsen."

19 I artikel 18 C i lag 2682/1999, med rubriken "Gemenskapsfordon och fordon från tredje land" anges följande:

"1. Förutom påförandet av de sanktionsavgifter som anges ovan i A.4, ..., skall fordonet även tillfälligt tas i beslag av den tullmyndighet som har fastställt överträdelsen. Fordonet återlämnas först efter det att den sanktionsavgift som påförts samt eventuellt andra föreskrivna skatter och avgifter har betalats. ...

..."

20 Artikel 10.5 i lag 2682/1999 har följande lydelse:

"Gemenskapsfordon kan åter föras ut till andra medlemsstater i Europeiska unionen eller föras ut till tredje land innan registreringsavgiften har fastställts."

21 Slutligen föreskrivs följande i artikel 12.1 d i förordningen av den 1 mars 1988, under rubriken "Stöld av fordon":

"1. Den person som beviljats skattebefrielse och som anmäler stölden av ett fordon som han har mottagit enligt de bestämmelser som gäller vid tillfällig införsel, ..., är inte skyldig att erlägga tullar eller andra avgifter för det stulna fordonet ..., under förutsättning att vederbörande inte i framtiden bidrar till att fordonet används olagligt i Grekland och under förutsättning att följande kumulativa villkor är uppfyllda:

...

d) Den person som beviljats skattebefrielse har inte tidigare anmält stölden av ett annat privat fordon som han har mottagit enligt de bestämmelser som gäller vid tillfällig införsel."

Det administrativa förfarandet

22 Efter det att kommissionen hade mottagit en rad klagomål, enligt vilka de bestämmelser som tillämpas vid tillfällig införsel av vissa transportmedel till

Grekland utgör allvarliga hinder för den fria rörligheten för gemenskapsmedborgare i denna medlemsstat, sände den, den 17 maj 1999, en formell underrättelse till de grekiska myndigheterna och uppmärksammade dem på att den relevanta nationella lagstiftningen var oförenlig med bestämmelserna i direktivet och i artikel 90 EG.

23 Republiken Grekland besvarade den formella underrättelsen den 1 september 1999. Efter det att kommissionen hade undersökt det som hade åberopats i denna skrivelse sände den, den 29 november 2000, ett motiverat yttrande till denna medlemsstat innehållande nio anmärkningar. Kommissionen drog i yttrandet slutsatsen att lagstiftningen i fråga stred mot de ovannämnda gemenskapsrättsliga bestämmelserna.

24 Kommissionen ansåg inte att de förklaringar som Republiken Grekland hade lämnat i sitt svar av den 21 februari 2001 på nämnda motiverade yttrande var tillfredsställande och väckte därför förevarande talan, varvid den emellertid bara gjorde gällande vissa av de anmärkningar som angetts i det motiverade yttrandet.

Talan

Den första anmärkningen

Parternas argument

25 Kommissionen har gjort gällande att Republiken Grekland, vad beträffar tillfällig användning i Grekland av fordon registrerade i andra medlemsstater, tillämpar de

tullbestämmelser som gäller vid tillfällig införsel av fordon från tredje land, i stället för att tillämpa bestämmelserna i direktivet, vilket grundas på behovet av en större integration mellan medlemsstaterna.

26 Kommissionen har i detta sammanhang även gjort gällande att de grekiska myndigheterna felaktigt anser att direktivet, som innehåller bestämmelser om skattebefrielse vid införsel, saknar verkan och har förlorat sitt föremål från och med den 1 januari 1993, då principen om beskattning vid införsel upphävdes i relationerna mellan medlemsstaterna.

27 Den grekiska regeringen har svarat att kommissionens anmärkningar är felaktiga, eftersom direktivet sedan länge är korrekt införlivat med nationell rätt och fortsätter att tillämpas. Kommissionen har inte pekat på några konkreta åsidosättanden av skyldigheter enligt direktivet, och den diskussion som den har inlett är av teoretisk karaktär, eftersom de grekiska myndigheterna avser att förmå kommissionen att ta initiativ till att anpassa direktivet till den rättsliga situation som föreligger sedan den 1 januari 1993, den dag då begreppet införsel mellan medlemsstaterna upphörde att existera.

28 Den grekiska regeringen har påpekat att den, under alla omständigheter, tillämpar direktivet i sina relationer med andra medlemsstater.

Domstolens bedömning

29 Kommissionen har genom denna anmärkning gjort gällande att Republiken Grekland inte tillämpar direktivet som sådant.

30 Den grekiska regeringen har preciserat att tvisten med kommissionen har sitt ursprung i de grekiska myndigheternas yttrande, i samband med de regelbundna kontakterna med kommissionen, angående behovet av att anpassa direktivet, i vilket begreppet införsel används, till den situation som uppkommit från och med den 1 januari 1993, då detta begrepp avskaffades i relationerna mellan medlemsstaterna. Enligt den grekiska regeringen påverkar denna tvist inte Republiken Greklands tillämpning av direktivet.

31 Det kan påpekas att domstolen, i sin dom av den 12 juli 2001 i mål C-262/99, Louloudakis (REG 2001, s. I-5547), särskilt punkterna 20–25, hänvisade till den grekiska lagstiftningen, enligt vilken det är tillåtet att fritt från tull och andra avgifter tillfälligt införa transportmedel för privat bruk. Denna lagstiftning har återgetts i punkterna 11–16 i förevarande dom. Av denna lagstiftning framgår bland annat att begreppet normalt hemvist definieras i väsentligen identiska ordalag som i artikel 7.1 i direktivet, att skattebefrielse beviljas i enlighet med direktivet för sex månader under en tolvmånadersperiod och att denna lagstiftning, i identiska eller i väsentligen identiska ordalag, återger bestämmelserna i artikel 7.2 och 7.3 i direktivet angående bevisningen om normalt hemvist.

32 Det kan även påpekas att domen i det ovannämnda målet Louloudakis meddelades till följd av en begäran om förhandsavgörande från en grekisk domstol, som hade ställt en fråga till domstolen angående tolkningen av direktivet för att kunna avgöra en tvist som var anhängig vid denna domstol, vilket visar att direktivet tillämpas.

33 Kommissionen har dessutom själv, i punkt 21 tredje stycket i sin ansökan, konstaterat att den grekiska lagstiftningen återger de kriterier som anges i den berörda bestämmelsen i direktivet, vad beträffar fastställandet av det normala hemvistet.

34 Medlemsstaterna kan dessutom, när det gäller tillfällig användning av fordon från tredje land, tillämpa samma bestämmelser som dem som föreskrivs i direktivet för fordon från en annan medlemsstat. Det enda förbehållet i detta avseende framgår av artikel 9.2 i direktivet, enligt vilken medlemsstaterna inte får tillämpa skattebefrielser inom gemenskapen som är mindre gynnsamma än de som de skulle bevilja med avseende på transportmedel som har sitt ursprung i ett tredje land.

35 Kommissionen har visserligen framfört specifika invändningar avseende vissa av direktivets tillämpningsområden, men den har inte lagt fram någon bevisning som styrker att Republiken Grekland inte tillämpar direktivet som sådant.

36 Teoretiska bedömningar och eventuella diskussioner avseende behovet av att anpassa direktivet till den rättsliga situation som föreligger sedan den 1 januari 1993, som äger rum i samband med de regelbundna kontakterna mellan de nationella myndigheterna och kommissionen, kan inte läggas till grund för domstolens fastställelse av ett fördragsbrott.

37 Den första anmärkningen kan således inte godtas.

Den andra anmärkningen

38 Genom denna anmärkning ifrågasätter kommissionen den sanktionsordning som tillämpas av de grekiska myndigheterna.

39 Denna anmärkning består av två delar. Kommissionen har för det första gjort gällande att det i Republiken Grekland tillämpas en administrativ praxis som innebär att de grekiska myndigheterna, i de fall då de uppgifter som ligger till grund för fastställandet av en persons normala hemvist hänvisar till såväl Grekland som en annan medlemsstat, systematiskt fastställer att de berörda personerna har sitt normala hemvist i Grekland, och därigenom ålägger dem en ökad bevisbörda. Kommissionen har för det andra gjort gällande att fastställandet av att en person har sitt normala hemvist i Grekland medför oproportionerliga sanktioner.

Administrativ praxis

Parternas argument

40 Kommissionen har gjort gällande att även om den grekiska lagstiftningen återger de kriterier som används i direktivet för att fastställa i vilket land en person har sitt normala hemvist, så fastställer de grekiska förvaltningsmyndigheterna systematiskt det normala hemvistet till Grekland för personer som har personlig och yrkesmässig anknytning till såväl Grekland som andra medlemsstater, genom att på ett nästintill automatiskt sätt ge företräde åt den personliga anknytningen och genom att i praktiken införa en presumtion för hemvist på det nationella territoriet när de berörda personerna är grekiska medborgare.

41 Kommissionen har anfört att dessa förvaltningsmyndigheter tillämpar en omvänd bevisbörda när det gäller det normala hemvistet eller kräver att de berörda personerna skall lägga fram ytterligare bevisning, vilket strider mot de bestämmelser för att fastställa hemvist som föreskrivs i direktivet. Kommissionen har hänvisat till vissa enskilda fall som den anser är tillräckliga i sig för att fastställa att direktivet har åsidosatts. Denna varaktiga administrativa praxis godtas dessutom av domstolarna.

42 Den grekiska regeringen har påpekat att det i praktiken är vanligt att det uppstår problem när det skall fastställas var grekiska medborgare, som har yrkesmässig och personlig anknytning till såväl Grekland som en annan medlemsstat, har sitt normala hemvist. Detta är fallet med avseende på de enskilda ärenden som kommissionen har hänvisat till.

43 Förvaltningsmyndigheterna tillämpar i sådana fall kriterierna i artikel 7.1 i direktivet, enligt vilken företräde skall ges åt den personliga anknytningen. I tveksamma fall har nämnda myndigheter fog för att tillämpa artikel 7.3 i direktivet, enligt vilken de har rätt att av de berörda personerna kräva ytterligare upplysningar eller bevisning. Den grekiska regeringen har slutligen betonat att majoriteten av de fordon som för närvarande är i trafik i Grekland enligt bestämmelserna om tillfällig införsel tillhör grekiska medborgare som använder sitt normala hemvist i utlandet som rättslig grund för skattebefrielser.

Domstolens bedömning

44 Domstolen har påpekat att kriterierna i artikel 7.1 i direktivet för att bestämma en persons "normala hemvist" avser både den anknytning, i såväl yrkesmässigt som personligt hänseende, som en person har till en bestämd plats och den tid som denna anknytning har funnits. Domstolen har definierat det normala hemvistet som den plats där vederbörande har sitt varaktiga intressecentrum (domen i det ovannämnda målet Louloudakis, punkt 51 och där angiven rättspraxis).

45 Vid fastställandet av en persons normala hemvist skall hänsyn således tas såväl till den berörda personens yrkesmässiga och personliga anknytning till en viss plats som till hur länge denna anknytning har funnits. När en persons anknytning inte är koncentrerad till en enda medlemsstat skall, enligt artikel 7.1 andra stycket i direktivet, den personliga anknytningen ges företräde framför den yrkesmässiga. Vid

bedömningen av den berörda personens personliga och yrkesmässiga anknytning skall samtliga relevanta omständigheter beaktas, såsom bland annat var personen och dennes familjemedlemmar fysiskt befinner sig, var han förfogar över en bostad, var han utövar sin yrkesmässiga verksamhet och var han har sina ekonomiska intressen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Louloudakis, punkterna 52, 53 och 55).

46 Det ankommer i första hand på de behöriga förvaltningsmyndigheterna i medlemsstaterna att bedöma och göra en avvägning mellan samtliga relevanta omständigheter i det enskilda fallet, mot bakgrund av de kriterier som fastslagits i domstolens rättspraxis, och domstolen är behörig att fastställa huruvida den berörda medlemsstaten har gjort sig skyldig till fördragsbrott på grund av en varaktig felaktig eller oskälig administrativ praxis.

47 Kommissionen försöker i detta fall att, på grundval av vissa enskilda fall, visa att de grekiska förvaltningsmyndigheternas praxis är varaktig, felaktig och oskälig, och att den bör leda till konstaterandet att svarandemedlemsstaten allmänt sett gjort sig skyldig till ett fördragsbrott på området. Kommissionen har i sin ansökan nämnt "flera klagomål", men den har konkret hänfört sig endast till två enskilda fall och detta på ett kortfattat och föga detaljerat sätt. I sin replik har den, även här på ett föga detaljerat sätt, endast nämnt sex andra fall.

48 Oberoende av frågan huruvida det förhållandet att de sex enskilda fallen har åberopats som bevisning för första gången i repliken innebär att de kan upptas till prövning med hänsyn till kraven i artikel 42.1 i rättegångsreglerna, så framgår det av handlingarna i akten att av de åtta fall som kommissionen har hänvisat till avser fyra personer med grekiskt medborgarskap som obestridligen hade personlig och yrkesmässig anknytning till Grekland (varav en av dem inte hade någon som helst anknytning utanför denna medlemsstat), två personer med dubbelt medborgarskap och personlig eller yrkesmässig anknytning till Grekland och en annan person som

var medborgare i en annan medlemsstat men hade väl etablerad personlig och yrkesmässig anknytning till Grekland. Det är inte möjligt att utifrån uppgifterna i akten klart utreda situationen i det åttonde fallet.

49 De förklaringar som har lämnats av de grekiska myndigheterna tycks inte sakna stöd i något av de enskilda fall som beskrivits ovan, bortsett från det sista fallet. Dessa myndigheter förefaller i vart fall inte ha överskridit sitt utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att fastställa var berörda personer har sitt normala hemvist.

50 Domstolen har redan fastslagit de kriterier som skall vara uppfyllda för att ett fördragsbrott skall kunna fastställas på grundval av administrativ praxis i en medlemsstat. I ett sådant fall kan fördragsbrott endast bevisas med stöd av en tillräckligt dokumenterad och utförlig beskrivning av den praxis som läggs den nationella förvaltningen till last, det krävs att denna administrativa praxis har en tillräckligt varaktig och allmän karaktär och kommissionen kan inte stödja sig på någon presumtion för att fastslå att det förekommer en allmän och varaktig praxis (dom av den 27 april 2006 i mål C-441/02, kommissionen mot Tyskland, REG 2006, s. I-3449, punkterna 49, 50 och 99 samt där angiven rättspraxis).

51 Domstolen kan inte, på grundval av den bevisning som kommissionen har lagt fram, finna att de villkor som nämnts i föregående punkt är uppfyllda i förevarande fall. Med hänsyn till att det är ett mycket stort antal gemenskapsmedborgare, samt grekiska medborgare med hemvist i andra medlemsstater, som årligen beger sig till Grekland i bil, utgör de åtta enskilda fall som kommissionen har hänvisat till – även om de anses styrkta – i vilket fall som helst en klart otillräcklig procentandel, när man tar hänsyn till de krav som ställs i domstolens rättspraxis för att bevisa förekomsten av en varaktig administrativ praxis som kan ligga till grund för ett fördragsbrott.

52 Kommissionen har vidare gjort gällande att de grekiska domstolarna godtar denna administrativa praxis, dock utan att lägga fram någon övertygande bevisning till stöd för detta. Om kommissionen avser att få ett fördragsbrott fastställt på grund av en domstolspraxis finns det emellertid desto större anledning att med särskild noggrannhet tillämpa de kriterier som slagits fast i domstolens rättspraxis och som återgetts i punkt 50 i denna dom.

53 Domstolen finner att de kriterier som slagits fast av domstolen inte är uppfyllda i detta fall.

54 Domstolen har beaktat det utrymme för skönsmässig bedömning som de behöriga nationella myndigheterna har inom detta känsliga område, som tangerar den nationella behörigheten på skatteområdet, och finner att den samarbetsskyldighet som åligger dessa myndigheter enligt artikel 10.2 i direktivet inte tvingar dem att samråda i varje enskilt fall där tillämpningen av detta direktiv vållar problem (domen i det ovannämnda målet Louloudakis, punkt 59 och där angiven rättspraxis).

55 Kommissionen har slutligen gjort gällande att de grekiska myndigheterna har krävt av de berörda personerna att de skall lägga fram ytterligare bevisning för var de har sitt normala hemvist och således har tillämpat en omvänd bevisbörda, trots att det normalt sett är de nationella myndigheterna som har bevisbördan. Det räcker i detta avseende att påpeka att bevisbördan för var den berörda personen har sitt normala hemvist enligt artikel 7.2 och 7.3 i direktivet i princip åligger denna person. De behöriga nationella myndigheterna har, å sin sida, möjlighet att genomföra specifika kontroller och att, i tveksamma fall, kräva ytterligare upplysningar eller bevisning.

56 Den första delen av den andra anmärkningen kan således inte godtas.

Sanktionernas oproportionerliga karaktär

Parternas argument

57 Kommissionen har bland annat riktat kritik mot de sanktioner som föreskrivs i grekisk rätt när de behöriga myndigheterna konstaterar att ägaren till ett fordon som är i trafik i Grekland och försett med registreringsskyltar från en annan medlemsstat har sitt normala hemvist i Grekland. I den nationella lagstiftning som var i kraft under den relevanta perioden kvalificeras en sådan handling som smuggling och den leder till dels straffrättsliga sanktioner, nämligen till att ägaren till fordonet döms till ett fängelsestraff och till att fordonet tas i beslag, dels administrativa sanktioner i form av sanktionsavgifter. Den berörda personen skall dessutom betala den registreringsavgift som gäller vid slutgiltig införsel av ett fordon, såvida han inte godtar att åter föra ut fordonet ur landet.

58 Kommissionen anser att dessa sanktioner, tillsammans med de grekiska förvaltningsmyndigheternas praxis vad beträffar fastställandet av var en person har sitt normala hemvist och underlåtenheten att beakta den berördes eventuella goda tro, är oproportionerliga. Att kräva betalning av en registreringsavgift när en motsvarande avgift redan har betalats i en annan medlemsstat strider dessutom mot artikel 90 EG.

59 Enligt kommissionen föreskrivs även oproportionerliga sanktioner i de situationer då en person överskrider den period på sex månader under vilken ett gemenskapsfordon får vara i trafik enligt bestämmelserna om tillfällig införsel.

60 Den grekiska regeringen har svarat att det, eftersom direktivet inte innehåller några bestämmelser om vilka sanktioner som skall gälla vid ett eventuellt åsidosättande av bestämmelserna om tillfällig införsel av gemenskapsfordon, ankommer på medlemsstaterna att anta de bestämmelser som de anser nödvändiga för att bekämpa skattebedrägerier. De föreskrivna sanktionerna måste emellertid vara ändamålsenliga och nödvändiga för att det eftersträvade målet skall kunna uppnås.

61 Den kritik som kommissionen har framfört i förevarande mål rör de sanktioner som påförs när personer som har sitt normala hemvist i Grekland i denna stat framför fordon som är registrerade i en annan medlemsstat enligt de bestämmelser som gäller vid tillfällig införsel. Med hänsyn till att registreringsavgifterna är mycket höga i Grekland, vilket kan leda till att vissa personer försöker undgå dessa, och med beaktande av att det hittills konstaterats många fall av skattebedrägeri, är de föreskrivna sanktionerna i dessa fall inte oproportionerliga i förhållande till det eftersträvade målet, nämligen att avskräcka från och bekämpa skattebedrägerier.

62 Den grekiska regeringen har slutligen gjort gällande att de sanktioner som påförs när registreringsavgifterna inte har betalats gäller såväl för inhemska produkter som för importerade produkter. Det är således materiellt omöjligt att anse att det skett ett åsidosättande av artikel 90 EG.

Domstolens bedömning

63 Domstolen påpekar inledningsvis att andra delen av kommissionens andra anmärkning även avser (sidorna 9–12 i ansökan) de sanktioner som föreskrivs i lag 2960/2001 av den 22 november 2001 med bestämmelser om tull (FEK A 265), som innehåller ändringar med avseende på de sanktioner som föreskrivs i artikel 18 i lag 2682/1999. Lag 2960/2001 antogs emellertid efter utgången av den frist på två månader som angavs i det motiverade yttrandet av den 22 november 2000 och har

inte varit föremål för det administrativa förfarandet enligt artikel 226 EG. Handlingarna i målet tyder för övrigt inte på att det system som inrättats genom den lagstiftning som ifrågasatts under det administrativa förfarandet har bibehållits i sin helhet i denna nya lagstiftning och inte heller på att bestämmelserna i dessa två regelverk är huvudsakligen identiska (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 januari 2006 i mål C-98/03, kommissionen mot Tyskland, REG 2006, s. I-53, punkterna 27 och 28 samt där angiven rättspraxis).

64 I enlighet med sin fasta rättspraxis kan domstolen ex officio pröva huruvida de villkor som anges i artikel 226 EG för att väcka talan om fördragsbrott är uppfyllda (dom av den 1 februari 2007 i mål C-199/04, kommissionen mot Förenade kungariket, REG 2007, s. I-1221, punkt 20 och där angiven rättspraxis).

65 Domstolen har alltid skilt mellan det administrativa förfarande och det domstolsförfarande som föreskrivs i artikel 226 EG och har fastställt att det administrativa förfarandet bland annat har till ändamål att avgränsa tvistens föremål inför en eventuell talan vid domstolen och att säkerställa att ett eventuellt domstolsförfarande får ett klart avgränsat tvisteföremål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 15 februari 2001 i mål C-230/99, kommissionen mot Frankrike, REG 2001, s. I-1169, punkt 31, av den 13 december 2001 i mål C-1/00, kommissionen mot Frankrike, REG 2001, s. I-9989, punkterna 53 och 54, av den 10 december 2002 i mål C-362/01, kommissionen mot Irland, REG 2002, s. I-11433, punkterna 17 och 18, och av den 5 juni 2003 i mål C-145/01, kommissionen mot Italien, REG 2003, s. I-5581, punkt 17).

66 Det framgår dessutom av fast rättspraxis att det tvisteföremål som på detta vis har avgränsats under det administrativa förfarandet inte längre kan utvidgas eller ändras genom yrkandena i ansökan under domstolsförfarandet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 september 1998 i mål C-191/95, kommissionen mot Tyskland, REG 1998, s. I-5449, punkt 56, av den 9 november 1999 i mål C-365/97, kommissionen mot Italien, REG 1999, s. I-7773, punkt 25, och av den 5 oktober 2006 i mål C-105/02, kommissionen mot Tyskland, REG 2006, s. I-9659, punkterna 47 och 48). Slutligen skall förekomsten av ett fördragsbrott bedömas mot bakgrund av den situation som rådde i medlemsstaten vid utgången av den frist som har angetts i

det motiverade yttrandet, och domstolen skall inte beakta senare förändringar (se dom av den 18 januari 2007 i mål C-104/06, kommissionen mot Sverige, REG 2007, s. I-671, punkt 28).

67 Om domstolen utsträckte sin prövning till att avse sådan lagstiftning i den berörda medlemsstaten som inte varit föremål för det administrativa förfarandet och som nämnts för första gången i yrkandena i ansökan, av sådana förenklingsskäl som åberopats av kommissionen under förhandlingen, skulle det förfarande som inrättats av gemenskapslagstiftaren i artikel 226 EG förlora sin betydelse och detta skulle innebära ett åsidosättande av detta förfarande. Domstolens prövning skall således, i detta fall, endast avse de bestämmelser i den berörda lagstiftningen som var i kraft vid utgången av den frist som angetts i det motiverade yttrandet, i den mån det i ansökan redogjorts för dem på ett tillräckligt tydligt sätt för att möjliggöra domstolskontrollen (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet kommissionen mot Förenade kungariket, punkt 21).

68 Kommissionens kritik avser i första hand artikel 18 A.1 i lag 2682/1999, enligt vilken en person som har sitt normala hemvist i Grekland gör sig skyldig till smuggling om han i denna stat innehar eller använder ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat, vilket bland annat leder till straffrättsliga sanktioner i form av fängelsestraff för fordonsägaren och beslagtagande av fordonet.

69 Det skall påpekas att den ifrågasatta lagstiftningen straffbelägger ett agerande som består i att kringgå nationella tull- och skattebestämmelser inom området för motorfordonstrafik.

70 De aktuella sanktionerna föreskrivs nämligen för de fall då personer som har sitt normala hemvist i Grekland använder fordon som är registrerade i en annan

medlemsstat, det vill säga i fall som inte omfattas av direktivets tillämpningsområde och som avser att skydda fiskala intressen i den berörda medlemsstaten.

71 Den nationella lagstiftarens syfte med att straffbelägga ett agerande är knutet till den ekonomiska och sociala situationen i den berörda medlemsstaten och, i förevarande fall, till den särskilda situation som gäller för beskattning av motorfordon. Det är ostridigt att registreringsavgifterna i Grekland är mycket höga, vilket kan föranleda vissa personer att i denna stat köra fordon som är registrerade i en annan medlemsstat, samtidigt som de försöker upprätta en fiktiv anknytning till denna sistnämnda stat. Nödvändigheten av att beivra och förebygga överträdelser samt nödvändigheten av att skydda den berörda medlemsstatens fiskala intressen motiverar att denna stat föreskriver ändamålsenliga sanktioner (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Louloudakis, punkt 70).

72 Att i en abstrakt nationell lagregel föreskriva att ett agerande som består i att kringgå de normalt gällande tull- och skattebestämmelserna utgör ett brott kan således inte i sig utgöra ett fördragsbrott. Domstolen har, såsom framgår av punkterna 69 och 70 i domen i det ovannämnda målet Louloudakis, funnit att nödvändigheten av att beivra och förebygga överträdelser kan motivera att en medlemsstat inför sanktioner av en viss stränghet, men att det inte kan uteslutas att dessa sanktioner, under vissa omständigheter, kan visa sig vara oproportionerliga. Frågan huruvida de tillämpliga sanktionerna är proportionerliga eller oproportionerliga skall följaktligen avgöras mot bakgrund av de sanktioner som faktiskt tillämpas i det enskilda fallet. En prövning av de fall som nämns i punkt 48 i denna dom leder emellertid inte till slutsatsen att de sanktioner som faktiskt påförts är oproportionerliga, och kommissionen har inte lagt fram någon annan bevisning som kan föranleda en annan bedömning.

73 Denna kritik kan därför inte godtas.

74 Kommissionen har för det andra gjort gällande att åtal inte väcks, i de fall som avses i artikel 18 A.1 i lag 2682/1999, om de berörda personerna betalar den avgift som påförts dem och avstår från att utnyttja de rättsmedel i nationell rätt som kan göras gällande mot den rättsakt genom vilken avgiften påförs.

75 Enligt direktivet har enskilda som har sitt normala hemvist i en medlemsstat, under vissa omständigheter, rätt att under en viss period framföra ett privat fordon inom andra medlemsstater och därvid omfattas av bestämmelserna om tillfällig skattebefrielse.

76 Enligt fast rättspraxis utgör principen om ett effektivt domstolsskydd en allmän gemenskapsrättslig princip och det åligger medlemsstaternas domstolar att säkerställa det rättsliga skyddet för enskildas rättigheter enligt gemenskapsrätten (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 mars 2007 i mål C-432/05, Unibet, REG 2007, s. I-2271, punkterna 37 och 38 samt där angiven rättspraxis). Domstolen har med tillämpning av denna princip funnit att den nationella domstolen är behörig att säkerställa tillämpningen av direktivet och skyddet för de rättigheter som enskilda har enligt direktivet, bland annat genom att fastställa en persons normala hemvist (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Louloudakis, punkterna 57 och 70).

77 Den ifrågasatta nationella bestämmelsen kan innebära att enskilda fråntas det effektiva domstolsskydd som de är avsedda att ha enligt gemenskapsrätten, genom att de uppmanas att, i syfte att undvika åtal, avstå från att utnyttja de rättsmedel som normalt sett föreskrivs i nationell rätt. Kommissionen har följaktligen fog för sin kritik i detta avseende.

78 Kommissionen har för det tredje framfört anmärkningar mot de ekonomiska sanktioner som föreskrivs i artikel 18 A.4 d i lag 2682/1999 om den period på sex månader överskrids, under vilken den aktuella skattebefrielsen medges.

79 Domstolen finner att den period på sex månader under vilken skattebefrielse medges är tillräckligt lång och påpekar att den grekiska regeringen har gjort gällande, utan att detta har bestritts av kommissionen, att lättnader och förlängningar av denna period beviljas i vissa fall. Denna regering har även, också i detta fall utan att motsägas, påpekat att det inte är möjligt att strikt kontrollera huruvida sexmånadersgränsen iakttas, eftersom det datum då fordon införs till det nationella territoriet inte längre registreras, och att det således är nödvändigt att vidta mer omfattande förebyggande åtgärder i detta avseende, vilket motiverar de sanktionsavgifter som föreskrivs som en ändamålsenlig avskräckande åtgärd. De sanktionsavgifter som ifrågasätts är således inte oproportionerliga och kan inte utgöra ett hinder för de friheter som föreskrivs i fördraget.

80 Det skall för det fjärde påpekas att den ekonomiska sanktion som föreskrivs i artikel 18 A.4 f i lag 2682/1999, i de fall då ett fordon som omfattas av den tillfälliga skattebefrielsen framförs på grekiskt territorium av en annan person som inte beviljats därtill hänförlig skattebefrielse, inte omfattas av direktivets tillämpningsområde.

81 Den situation, vilken framgår av den ovannämnda bestämmelsen och som kommissionen för det femte har åberopat, då fordonet i fråga framförs av en person som inte beviljats någon skattebefrielse medan den som beviljats skattebefrielsen, när överträdelsen begås, inte befinner sig i Grekland omfattas inte heller av direktivets tillämpningsområde.

82 För det sjätte avser kommissionens kritik artikel 18 C.1 i lag 2682/1999, i vilken det föreskrivs att, förutom påförandet av sanktionsavgifter, fordonet tillfälligt skall tas i beslag och först återlämnas efter det att sanktionsavgiften och eventuellt andra föreskrivna skatter och avgifter har betalats.

83 Denna åtgärd kan frånta den person som beviljats skattebefrielsen möjligheten att använda sitt fordon under en period som kan bli lång, särskilt när de påförda sanktionsavgifterna överklagas till domstol. Domstolen har emellertid redan fastslagit den betydelse som rätten att köra ett fordon har för att faktiskt kunna utöva de rättigheter som hör samman med den fria rörligheten för personer (dom av den 29 februari 1996 i mål C-193/94, Skanavi och Chryssanthakopoulos, REG 1996, s. I-929, punkt 36). Denna åtgärd står därför inte i proportion till det ändamål som skall uppnås, nämligen uppbörd av sanktionsavgifter, eftersom detta ändamål kan uppnås med medel som bättre överensstämmer med gemenskapslagstiftningen, till exempel genom ställandet av en säkerhet. Det finns således fog för denna kritik.

84 Domstolen kan däremot inte godta den kritik som kommissionen för det sjunde har riktat mot artikel 10.5 i lag 2682/1999, i vilken det föreskrivs att ägaren av ett fordon som har införts enligt bestämmelserna om tillfällig införsel, om han har sitt normala hemvist i Grekland, inte behöver betala registreringsavgiften om han åter för ut sitt fordon från grekiskt territorium. Denna åtgärd innebär nämligen en möjlighet och till och med en fördel för den berörda personen och kan inte anses strida mot direktivet.

85 Kommissionen har till sist åberopat att artikel 90 EG har åsidosatts. I första stycket av denna bestämmelse föreskrivs ett förbud mot att påföra varor från andra medlemsstater högre skatter än liknande nationella varor. Domstolen har emellertid funnit att det är förenligt med de gemenskapsrättsliga bestämmelserna att en medlemsstat, när den fastställer att den berörde är stadigvarande bosatt på sitt territorium, kräver att en registreringsavgift skall betalas för fordonet, oberoende av om en liknande registreringsavgift redan har betalats i en annan medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 16 juni 2005 i mål C-138/04, kommissionen mot Danmark, ej publicerad i rättsfallssamlingen, punkt 13 och där angiven rättspraxis).

86 I andra stycket i artikel 90 EG föreskrivs ett förbud för medlemsstaterna att på varor från andra medlemsstater lägga sådana skatter eller avgifter som är av sådan art att de indirekt skyddar nationella varor. Det skall i detta avseende påpekas att

kommissionen, mot bakgrund av de kriterier som fastslagits i domstolens rättspraxis (dom av den 18 januari 2007 i mål C-313/05, Brzeziński, REG 2007, s. I-513, punkt 27 och där angiven rättspraxis), inte har bevisat att den ifrågasatta nationella lagstiftningen är av sådan art att den indirekt skyddar nationella varor.

Den tredje anmärkningen

Parternas argument

87 Kommissionens tredje anmärkning rör artikel 12.1 d i förordningen av den 1 mars 1988, i vilken det föreskrivs att personer som utsätts för stöld av ett andra fordon som omfattas av bestämmelserna om tillfällig införsel till Grekland är skyldiga att betala registreringsavgiften. Kommissionen har gjort gällande att det genom denna bestämmelse införs en allmän presumtion för skattebedrägeri, eftersom det – utan någon bevisning i detta avseende – presumeras att det stulna fordonet blir kvar i Grekland. Kommissionen anser att det skall göras en individuell prövning av de situationer i vilka skattebedrägeri eventuellt kan förekomma. Den ifrågasatta åtgärden står inte i proportion till det avsedda ändamålet, nämligen att förhindra skatteflykt, och medför en indirekt diskriminering av de fordon som är registrerade i en annan medlemsstat, i strid mot artikel 90 EG.

88 Den grekiska regeringen har svarat att det i gemenskapsrätten inte föreskrivs någon skattebefrielse i det fall varor, som omfattas av bestämmelserna om skattebefrielse och för vilka skatterna inte har betalats, blir föremål för stöld. Den har till stöd för detta åberopat artikel 14 i rådets direktiv 92/12/EEG av den 25 februari 1992 om allmänna regler för punktskattepliktiga varor och om innehav, flyttning och

övervakning av sådana varor (EGT L 76, s. 1; svensk specialutgåva, område 9, volym 2, s. 57), enligt vilken befrielse från punktskatter för varor som omfattas av uppskov, vid förlust, endast medges om förlusten av dessa varor beror på oförutsebara händelser eller force majeure och om de behöriga myndigheterna kan kontrollera att dessa varor definitivt har gått förlorade. I alla andra fall, och särskilt vid stöld, skall punktskatterna erläggas.

89 I detta fall är fordonet, om det har stulits, inte oåterkalleligen förlorat, utan används av någon annan. Registreringsavgiften skall därmed betalas. I direktivet föreskrivs för övrigt ingen varaktig befrielse vid stöld.

90 Den grekiska regeringen har slutligen gjort gällande dels att det förhållande att registreringsavgiften skall betalas först när samma enskilda person utsätts för stöld av ett andra fordon som omfattas av tillfällig skattebefrielse och inte redan vid den första stölden utgör en förmån för brottsoffret, dels att det föreligger en mycket hög risk för stöld, vilken bör täckas av försäkringsbolag och inte av det offentliga.

Domstolens bedömning

91 Medlemsstaterna är enligt direktivet skyldiga att under vissa förutsättningar medge skattebefrielse när ett transportmedel som är registrerat i en annan medlemsstat tillfälligt används, under en väl avgränsad period, av en enskild person som också har sitt normala hemvist i en annan medlemsstat än den berörda medlemsstaten.

92 Denna skattebefrielse medges bland annat under den förutsättningen, vilken formulerats i artikel 3 a och b i direktivet på ett otvetydigt sätt, att den som beviljats denna skattebefrielse använder det fordon som befrielsen avser för privat bruk, varvid nämnda transportmedel inte får överlåtas eller hyras ut i den medlemsstat dit den tillfälliga införseln skett, och inte heller lånas ut till någon som är bosatt i denna stat. I direktivet betonas således det starka sambandet mellan den enskilda person som beviljats skattebefrielse och det fordon som omfattas av befrielsen.

93 Direktivet innehåller inte några bestämmelser angående stöld av det fordon som omfattas av skattebefrielsen eller konsekvenserna av en sådan stöld.

94 Inget i direktivet tyder emellertid på att det var avsett att utvidga skattebefrielsen och följaktligen begränsa medlemsstaternas suveränitet på skatteområdet i sådana situationer där sambandet mellan den person som beviljats skattebefrielsen och det fordon som omfattas av den bryts, särskilt vid stöld, då det är mycket sannolikt att fordonet fortsätter att vara i trafik inom den berörda medlemsstaten och framförs av en person som inte har något samband med den person som beviljats skattebefrielsen. Ett sådant fall tas inte upp i direktivet och omfattas av medlemsstaternas lagstiftningsbehörighet.

95 Under dessa omständigheter, och med hänsyn till att kommissionen inte har åberopat andra gemenskapsbestämmelser, föreligger inte något fördragsbrott.

96 Den ifrågasatta nationella åtgärden strider inte heller mot artikel 90 EG, enligt de överväganden som domstolen har redogjort för i punkterna 85 och 86 i förevarande dom.

97 Mot bakgrund av det ovanstående finner domstolen att Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt direktivet genom att

— i artikel 18 A.1 i lag 2682/1999 föreskriva att ett sådant åtal som normalt skall väckas, i det fall en enskild person som har sitt normala hemvist i Grekland på denna stats territorium innehar eller använder ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat, inte väcks om den berörda personen betalar den påförda registreringsavgiften och samtidigt avstår från att utnyttja de rättsmedel i nationell rätt som kan göras gällande mot den rättsakt genom vilken avgiften påförs, och

— i artikel 18 C.1 i samma lag föreskriva att fordonet, för det fall sanktionsavgifter påförs, även tillfälligt skall tas i beslag och först återlämnas efter det att sanktionsavgiften och eventuellt andra föreskrivna skatter och avgifter har betalats.

98 Talan ogillas i övrigt.

Rättegångskostnader

99 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Enligt artikel 69.3 första stycket kan

dock domstolen, om parterna ömsom tappar målet på en eller flera punkter eller om särskilda omständigheter motiverar det, besluta att kostnaderna skall delas eller att vardera parten skall bära sin kostnad. Eftersom både kommissionen och Republiken Grekland delvis har tappat målet skall vardera parten bära sin kostnad.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) **Republiken Grekland har underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt rådets direktiv 83/182/EEG av den 28 mars 1983 om skattebefrielser inom gemenskapen för vissa transportmedel som tillfälligt införs från en annan medlemsstat, genom att**

— **i artikel 18 A.1 i lag 2682/1999 föreskriva att ett sådant åtal som normalt skall väckas, i det fall en enskild person som har sitt normala hemvist i Grekland på denna stats territorium innehar eller använder ett fordon som är registrerat i en annan medlemsstat, inte väcks om den berörda personen betalar den påförda registreringsavgiften och samtidigt avstår från att utnyttja de rättsmedel i nationell rätt som kan göras gällande mot den rättsakt genom vilken avgiften påförs, och**

— **i artikel 18 C.1 i samma lag föreskriva att fordonet, för det fall sanktionsavgifter påförs, även tillfälligt skall tas i beslag och först återlämnas efter det att sanktionsavgiften och eventuellt andra föreskrivna skatter och avgifter har betalats.**

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Europeiska gemenskapernas kommission och Republiken Grekland skall bära sina rättegångskostnader.

Underskrifter